

Druga strona postępowania: Commission for Communications Regulation

Przy udziale: Vodafone Ireland Limited, Three Ireland (Hutchinson) Limited, Three Ireland Services (Hutchinson) Limited

Pytania prejudycjalne

Czy w okolicznościach, w których:

- 1) rynek telekomunikacyjny został zliberalizowany i działa na nim wielu dostawców usług telekomunikacyjnych;
- 2) jeden dostawca usług (zwany dalej „dostawcą usługi powszechnej”) został wybrany przez krajowy organ regulacyjny do wykonywania obowiązków świadczenia usługi powszechnej;
- 3) krajowy organ regulacyjny ustalił, że istnieje dodatni koszt netto związany z realizacją obowiązków świadczenia usługi powszechnej (zwany dalej „kosztem netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej”); oraz
- 4) krajowy organ regulacyjny ustalił, że koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej jest istotny w porównaniu z kosztami administracyjnymi ustanowienia mechanizmu podziału kosztu netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej między uczestników rynku;

jeżeli krajowy organ regulacyjny jest zobowiązany, na mocy ciężących na nim obowiązków wynikających z dyrektywy 2002/22 (¹), do zbadania, czy koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej jest nadmierny w świetle zdolności dostawcy usługi powszechnej do jego poniesienia, zważywszy na wszystkie charakterystyczne cechy dostawcy usługi powszechnej, w szczególności jakość jego urządzeń, jego sytuację gospodarczą i finansową, jak również jego udział w rynku (o czym mowa w pkt 42 wyroku Base), to czy ów krajowy organ regulacyjny może na podstawie mających zastosowanie dyrektyw dokonać tej oceny, uwzględniając wyłącznie charakterystyczne cechy/sytuację dostawcy usługi powszechnej, czy też jest on zobowiązany do zbadania charakterystycznych cech/sytuacji tego dostawcy względem jego konkurentów na odnośnym rynku?

(¹) Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Erfurt (Niemcy) w dniu 18 sierpnia 2021 r. – UM / Daimler AG

(Sprawa C-506/21)

(2021/C 431/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Erfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UM

Strona pozwana: Daimler AG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE (¹) w związku z art. 4, 5 i 13 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 (²) mają również na celu ochronę interesów indywidualnych nabywców pojazdów silnikowych i ich majątku? Czy obejmuje to również interes indywidualnego nabywcy w tym, aby nie nabyć pojazdu, który nie spełnia wymogów prawa Unii, w szczególności, aby nie nabyć pojazdu, który jest wyposażony w zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania, o którym mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007?
- 2) Czy prawo Unii, a w szczególności zasada skuteczności i podstawowe prawa europejskie oraz własne prawa natury wymagają, aby nabywcy pojazdu przysługiwało cywilnoprawne roszczenie odszkodowawcze wobec producenta pojazdu w przypadku każdego zawinionego – wynikającego z niedbalstwa lub z winy umyślnej – działania tego producenta polegającego na wprowadzeniu do obrotu pojazdu wyposażonego w zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania, o którym mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007?

- 3) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 267 TFUE w związku z art. 19 ust. 1 TUE i art. 47 karty praw podstawowych, sprzeciwia się niemieckim przepisom takim jak § 348 ust. 3 Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego) i związanemu z nim orzecznictwu, w zakresie w jakim utrudniają one, opóźniają lub udaremniają skierowanie odesłania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości? Czy dotyczy to również przepisów prawa niemieckiego dotyczących stronności, jak na przykład § 42 Zivilprozessordnung?

(¹) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2021 r. w sprawie T-781/16, Puma i in./Komisja, wniesione w dniu 18 sierpnia 2021 r. przez Puma SE, Puma United Kingdom Ltd, Puma Nordic AB, Austria Puma Dassler GmbH, Puma Italia Srl, Puma France SAS, Puma Denmark A/S, Puma Iberia, SL, Puma Retail AG

(Sprawa C-507/21 P)

(2021/C 431/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Puma SE, Puma United Kingdom Ltd, Puma Nordic AB, Austria Puma Dassler GmbH, Puma Italia Srl, Puma France SAS, Puma Denmark A/S, Puma Iberia, SL, Puma Retail AG (przedstawiciele: E. Vermulst, J. Cornelis, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1395 (¹) z dnia 18 sierpnia 2016 r., rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1647 (²) z dnia 13 września 2016 r. i rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1731 (³) z dnia 28 września 2016 r.; oraz
 - obciążenie Komisji Europejskiej poniesionymi przez wnoszące odwołanie kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem w sprawie T-781/16;
- lub posiłkowo,
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
 - rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące je podnoszą trzy zarzuty.

Po pierwsze, w zaskarżonym wyroku nie odniesiono się do istoty pierwszego zarzutu wnoszących odwołanie, co skutkowało naruszeniem obowiązku uzasadnienia.

Po drugie, w zaskarżonym wyroku zastosowano błędne kryterium prawne w odniesieniu do przedstawionego w ramach części zarzutu trzeciego twierdzenia wnoszących odwołanie, że zaskarżone rozporządzenia naruszają zasadę proporcjonalności.